Ο ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

ΕΧΕΙ ΑΝΑΓΚΗΝ, ΛΕΓΕΙ ΑΡΜΟΝΙΣΤΟΥ

ΤΟ ΜΑΛΑΜΑ ΤΟ ΑΚΑΤΕΡΓΑΣΤΟ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ ΑΝΑΜΕΝΕΙ ΤΟΝ ΣΥΝΘΕΤΗΝ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

«Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ μουσικὴ ἔχει πρὸ παντὸς ἀνάγκην ἑνὸς ἁρμονιστοῦ», εἶπεν ὁ κύριος Κωνσταντῖνος Νικολάου, βαθύφωνος μελοδραματικὸς ἀοιδός, ὁμιλῶν πρὸς ἀντιπρόσωπον τοῦ CHRISTIAN SCIENCE MONITOR ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ. Ἠννόει ἴσως, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ φυλή, ἐξεταζομένη ἐξ ἀπόψεως τῆς τέχνης τοῦ τόνου, ἀνήκει ἀκόμη εἰς τὴν πέμπτην πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα ἢ εἰς τὸν Μεσαίωνα καὶ ὅτι δέον νὰ συγχρονισθῇ. Ἴσως νὰ ἠθέλησε νὰ δώσῃ τὴν ἔννοιαν, ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς εἰς πράγματα, σχετιζόμενα μὲ μελῳδίας, εἶναι σύγχρονος μὲ τὰ Μακρὰ Τείχη καὶ μὲ τὸν Παρθενῶνα, ἤ, ἴσως ὀλιγώτερον ἢ τοῦτο, σύγχρονος μὲ τὰς σταυροφορίας, παρὰ μὲ τὸν ἀσύρματον καὶ μὲ τὸ ἀεροπλάνον, καὶ μὲ τὸν πόλεμον τοῦ 1914—18. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐφαίνετο εἰς τὸν λαβόντα τὴν μετὰ τοῦ κ. Νικολάου συνέντευξιν, ὅτι ἤθελε νὰ ὑποδείξῃ, ὅτι κάποιος εἶναι ἀναγκαῖος, ὅστις θὰ ἠδύνατο νὰ μαλάξῃ τὸ πλούσιον ἀκατέργαστον μάλαμα τῶν Ἑλληνικῶν λαϊκῶν τραγουδιῶν, νὰ ἐπιστατήσῃ, ὥστε τὸ μέταλλον νὰ διέλθῃ δι' ὅλων τῶν ἀναγκαίων λειτουργιῶν καὶ εἰς τὸ τέλος νὰ τοῦ δώσῃ τοὺς νεωτέρους τύπους καὶ δημιουργικὰς μορφάς. Προφανῶς ἐπεθύμει νὰ εἴπῃ, ὅτι οἱ Ἕλληνες διὰ νὰ μὴ ὑπολείπωνται ἀπὸ τοὺς ἄλλους Μεσογειακοὺς λαοὺς πρέπει νὰ ἀποκτήσουν ἕνα συνθέτην. Καὶ συνθέτην μάλιστα, ὅστις δὲν ἁρμονίζει μόνον παλαιῶν τραγουδιῶν βοσκῶν καὶ ναυτῶν, ἤχους διὰ μικρὰς διασκεδάσεις, ἀλλ' ἕνα, ὅστις γράφει μουσικὰ ἔργα, διὰ νὰ τὰ παίζουν ὀρχῆστραι, καὶ νὰ τὰ τραγουδοῦν χορικαὶ καὶ μελοδραματικαὶ ἑταιρεῖαι.

Ἕλλην Ἀνατολίτης

Ἀλλ' εἴτε τοῦτο ἦτο ἡ σημασία τῆς παρατηρήσεώς του, εἴτε ἄλλο τι, ὁριστικῶς δὲν τὸ διεσαφήνισεν. Ἡ Ἑλληνικὴ μουσικὴ ἔχει ἀνάγκην ἑνὸς ἁρμονιστοῦ, καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ. Ὁ κ. Νικολάου δὲν ἀγαπᾷ Σωκράτας τοῦ Τύπου, οἱ ὁποῖοι νὰ τὸν ἐνοχλοῦν μὲ ἐρωτήσεις ἢ Διογένεις τοῦ τύπου, οἱ ὁποῖοι νὰ τοῦ ρίπτουν τὸ φῶς τοῦ φανοῦ των εἰς τὸ πρόσωπον. Εἶναι Ἕλλην Ἀνατολίτης καὶ ὀνειροπόλος μᾶλλον παρὰ δυτικὸς καὶ πραγματιστὴς Ἕλλην. Πράγματι δὲ τὸ Δέλτα τοῦ Νείλου, καὶ οὐχὶ τὴν Ἀττικὴν ὀνομάζει σπίτι του. Ἔζησε, πρὶν ἀρχίσῃ τὰ ταξείδια του εἰς τὴν χώραν τοῦ μελοδράματος, κυρίως εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἂν καί, ὅταν ἦτο μικρὸς ἀκόμη, ἐγνώρισε τὰς Ἀθήνας, διότι ἐφοίτησεν εἰς τὰ ἐκεῖ σχολεῖα. Ἀλλ' ἐὰν γεωγραφικῶς καὶ πολιτικῶς ἡ θέσις του ὡς Ἕλληνος δύναται νὰ διαφιλονικηθῇ, ἱστορικῶς ὅμως καὶ αἰσθηματικῶς οὐδεμία περὶ τούτου δύναται νὰ ἐγερθῇ ἀμφιβολία καὶ ἀμφισβήτησις.

«Νομίζω πῶς ἡ πατρίδα μου, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Νικολάου, ἔχει τὴν μουσικήν της ἐντός της ἀσφαλῆ καὶ ἀνέπαφον, ἂν καὶ δὲν τὴν ἐξεδήλωσε κατὰ γενικόν τινα τρόπον. Εἶναι ἀδύνατον, κατὰ τὴν γνώμην μου, ἕνα ἔθνος, ὡς ἡ Ἑλλάς, παρ' ὅλας τὰς μακροχρονίους συμφορὰς ποῦ ὑπέστη κάτω ἀπὸ τὸν Τουρκικὸν ζυγόν, νὰ μείνῃ χωρὶς κάτι, τὸ ὁποῖον θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ ὀνομάσῃ μουσικήν. Καὶ ὁστισδήποτε ἤθελε περιηγηθῇ στεριὲς καὶ θάλασ[σα] τῆς Ἑλλάδος, θὰ ἀκούσῃ πολύ, [θ]ὰ εὐχαριστήσῃ τ' αὐτί του. Ἐ[κεῖ] ποῦ ἰδιαιτέρως θὰ τὸν κάμῃ [illegible] εἶναι τὸ δημοτικὸ τραγούδι στὰ βουνὰ ἐπάνω, στὰ λαγκάδια, στὰ νησιά, στ' ἀκρογιάλια [illegible] στεριᾶς. Ἐκτὸς τούτου θὰ γεμίσῃ τ' αὐτί του ἀπὸ θρησκευτικὴ μουσική, μουσικὴ μεγάλη, πλούσια. Ὁ Μπουργκλὼτ Ντουκουδραὶ ἔδωκε μιὰ ὀρθὴ συμβουλή, ὅταν στὴν ἐπιστροφή του στὸ Παρίσι, ἀπὸ μιὰ περιοδεία του στὴν Ἀνατολή, εἶπε στοὺς Εὐρωπαίους συνθέτας: «Πηγαίνετε ἐκεῖ κάτω, φίλοι μου, καὶ σπουδάσατε τὴν παράδοσιν ἐκείνην τῆς θρησκευτικῆς μουσικῆς, ἡ ὁποία ἔχει [illegible] καὶ ζωὴ μέσα της καὶ δὲν εἶναι μουμιασμένη σὰν τὴν δική μας».

Ἡ παράδοσις τῆς Ἑλληνικῆς θρησκευτικῆς μουσικῆς εἶναι πάρα πολὺ ἐνδιαφέρουσα. Ἴσως γιατὶ διετήρησε ὅλους τοὺς παλαιοὺς ρυθμικοὺς τρόπους. Ἀφῆστέ με νὰ σᾶς ὀνομάσω μερικούς. Τὸν Δωρικόν, τὸν Λυδικόν, τὸν Ὑποδώριον, τὸν Μικτολυδικόν, τὸν Φρύγιον. Ὅλοι αὐτοὶ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἀκόμη εὑρίσκονται μέσα στὴ μουσική, ποῦ ψάλλουν σήμερα χοροὶ ἐκκλησιῶν. Ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς ἀπὸ χορούς Ἑλληνικοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς ὑποφέρει κυρίως ἀπὸ βαρβαρικὰς ἐπιρροάς, αἱ ὁποῖαι εἰσέδυσαν εἰς αὐτὴν ἀπὸ τὴν Μικρασίαν. Καὶ δὲν ξεύρω ποῖος θὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰς ἐπιρροὰς αὐτάς. Ἴσως κανένας μεγάλος ἐκκλησιαστικός, ἴσως κανένας μεγάλος μουσικὸς θὰ ἀναλάβῃ τὸ ἔργον αὐτό. Ἐγὼ μπορῶ μονάχα νὰ ἐκφράσω τὴν πεποίθησιν, ὅτι κάποτε κάποιος θὰ πάρῃ στὰ χέρια του τὸ ζήτημα αὐτὸ τῆς μεταρρυθμίσεως καὶ θὰ τὸ φέρῃ εἰς πέρας».

Ἐδῶ ὁ κ. Νικολάου εἰσῆλθεν εἰς αὐτοβιογραφικὰς παρατηρήσεις καὶ ἔδωκε τὴν πληροφορίαν, ὅτι ἦταν ἄλλοτε διδάσκαλος εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ ὅτι ἀπέκτησε τὴν πρώτην μουσικήν του πεῖραν, ψάλλων εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ διευθύνων καθεδρικοὺς χορούς.

«Μερικοὶ φίλοι, ἐξηκολούθησε, μὲ παρώτρυναν νὰ ἐγκαταλείψω τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα καὶ νὰ σπουδάσω φωνητικὴ μουσική. Μὲ συνέστησαν σ' ἕνα Ἰταλό, κωμικὸ βαθύφωνο, τὸ ὄνομά του ἦταν Πένσο, ὅστις μοῦ ἔδωκε μαθήματα. Ὀλίγον ἀργότερα ἀνεχώρησα γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου ἔλαβα μαθήματα ἀπὸ τὸν Μασσών. Ἐντὸς δύο ἐτῶν ἔκαμα ἀρκετὰς προόδους, ὥστε διευθυνταὶ συμφωνιῶν νὰ μὲ πέρνουν νὰ τοὺς βοηθῶ εἰς τὰς παραστάσεις των. Ὅταν ἔγεινα περισσότερον γνωστός, μὲ ἐκάλεσαν νὰ τραγουδήσω εἰς τὰς συναυλίας τοῦ Λαμουρέ. Ἐκεῖ μοῦ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ τραγουδήσω τὸν ρόλον τοῦ Στρατοκλέους εἰς τὴν «Βρυσηΐδα» τοῦ Σαμπριέ, ἡ ὁποία δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμη, καὶ τὴν ὁποίαν εἶχαν τότε παρουσιάσει ὑπὸ μορφὴν κονσέρτου. Ὀλίγον ἔπειτα ἐνεφανίσθην εἰς τὸ Μιλάνον, εἰς τὸ θέατρον Λὰ Σκάλα, καὶ ἐτραγούδησα ἐκεῖ εἰς τὸν «Μάϊστερσίγκερ» τοῦ Βάγνερ ὑπὸ τὸν Τοσκανίνι. Εἶχα τὸ μέρος τοῦ Κότνερ. Ἐτραγούδησα ἔπειτα στὴ Καντάτα τοῦ Μαρσινέλλι τὸν «Ἡσαΐαν», καὶ εἰς τὸ μελόδραμά του «Ἡρὼ καὶ Λέανδρος» εἰς τὸ Τουρῖνον. Διηύθυνεν ὁ ἴδιος ὁ Μαρσινέλλι.

Ἡ σχέσις του μὲ τὸν Χαμμερστάϊν

Ἀργότερα, ὅταν ἤμουν ξανὰ στὸ Παρίσι, ὁ Χαμμερστάϊν μοῦ ἐζήτησε νὰ λάβω μέρος εἰς τὴν Ὄπεραν τοῦ Μανχάτταν τῆς Νέας Ὑόρκης σὲ ρόλους κωμικῶν μπάσων. Μοῦ εἶπε πῶς ἤθελεν ἕνα κωμικὸν μὲ φωνὴν καὶ ὄχι ἕνα κωμικὸν χωρὶς φωνήν, ὅπως πέρνουν συχνὰ οἱ διευθυνταὶ τῆς Ὄπερας. Καὶ ἔτσι ἦλθα στὴν Ἀμερικὴ καὶ ἔπαιξα καὶ ἐγὼ τὸ μέρος μου εἰς τὴν μελοδραματικὴν ἀναγέννησιν, γιὰ τὴν ὁποίαν εἰργάσθησαν ὁ Χαμμερστάϊν καὶ ὁ Καμπανίνι. Τί καλλιτεχνικὴ δύναμι ποῦ εἶχαν καὶ οἱ δυό τους, ὅταν συνειργάζοντο φιλικῶς! Ὁ Χαμμερστάϊν ἦτο ὁ ὀνειροπόλος καὶ ὁ Καμπανίνι ἦτο ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἔκαμνε τὰ ὄνειρα πράγματα. Ἀπὸ τὴν Ὄπερα τοῦ Μανχάτταν στὴν Ὄπερα τοῦ Σικάγου. Ἐκεῖ κι' εὑρίσκομαι τώρα».

Ὁ λαμβάνων τὴν συνέντευξιν δημοσιογράφος ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ βεβαιώσῃ τὸν καλλιτέχνην κ. Νικολάου, ὅτι πάντοτε ἔπαιξε τὰ μέρη αὐτὰ πολύ, παρὰ πολὺ καλά. Ὅτι ἀνέδειξε τὸν ἀρχηγὸν τῆς φρουρᾶς εἰς τὸ «Τροβατόρε», παραδείγματος χάριν, εἰς μίαν ἱπποτικὴν ἀλησμόνητον μορφὴν καὶ τὸν μάγειρον εἰς τὴν Ὄπεραν «LOVE FOR THE THREE ORANGES» εἰς μίαν φανταστικὴν φυσιογνωμίαν, ἥτις ἔζησεν εἰς τὴν μνήμην τοῦ κοινοῦ πολὺ περισσότερον, παρὰ ὁποιονδήποτε ἄλλο πρόσωπον τοῦ ἔργου.

—Εἶναι ἀληθές, ὅτι κατέβαλα πᾶσαν προσπάθειαν καὶ προσοχήν, ὅπως δημιουργήσω τι τέλειον ἐκ τῶν ρόλων αὐτῶν. Ἀπαιτεῖται ἄλλως τε πρὸς τοῦτο εὐγενὴς προσπάθεια. Ἡ τέχνη δὲν δύναται νὰ εἶναι ὑπόθεσις ἐμπορικὴ καὶ μετρητῶν καὶ νὰ ἐπιτύχῃ. Εἰς τὴν ἀρίστην αὐτῆς ἐκδήλωσιν δύναται νὰ μεταβάλῃ καὶ φαιδρύνῃ τὸ πρόσωπον ἑνὸς ἔθνους. Εἶδα μουσικὴν νὰ κάμνῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα διὰ τὴν Ἀμερικήν. Θὰ ἤθελα νὰ ἰδῶ μουσικὴν νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον διὰ τὴν Ἑλλάδα».

* * *

Πρὸς διασάφησιν σημείων τινῶν τῆς ὡς ἄνω δημοσιευομένης συνεντεύξεως ἐπεσκέφθημεν τὸν Καλλιτέχνην κ. Νικολάου εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Ἀνσόνια», εἰς τὸ ὁποῖον διαμένει, καὶ τοῦ ὑπεβάλαμεν διαφόρους ἐπ' αὐτῶν ἐρωτήσεις.

—Κύριε Νικολάου, τοῦ εἴπομεν, ἐρχόμεθα νὰ σᾶς ἐρωτήσωμεν ἐπὶ τῆς συνεντεύξεως, ἣν ἐδώκατε εἰς Ἀμερικανὸν συνάδελφον ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς μουσικῆς. Τί ἐννοεῖτε, ὅταν λέγετε, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ μουσικὴ ἔχει πρὸ παντὸς ἀνάγκην ἑνὸς ἁρμονιστοῦ;

Ὁ κ. Νικολάου ἔρριψεν εἰς τὸν ὑποβαλόντα τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν ἕνα βαθὺ ἐξεταστικὸν βλέμμα.—Δὲν γνωρίζω ἂν ἐπεθύμει νὰ ἀντιληφθῇ ἂν εἶχα Σωκρατικὰς διαθέσεις ἢ ὄχι, ἢ νὰ ἐξακριβώσῃ, ἂν ἐκράτουν εἰς τὰς χεῖράς μου φανὸν Διογένους ἢ ὄχι.—Δὲν διήρκεσεν ὅμως οὐδὲ δευτερόλεπτον ὁ δισταγμός του καὶ μὲ τὴν χαρακτηρίζουσαν αὐτὸν ἑτοιμότητα πνεύματος καὶ προσήνειαν ἤθους καὶ εὐγένειαν ἐτέθη ἀπολύτως εἰς τὴν διάθεσίν μου.

—Ἐννοῶ, μοῦ ἀπήντησε, συνθέτην ὑπὸ γενικὴν ἔποψιν καὶ ἁρμονιστὴν ὑπὸ εἰδικήν, ἥτις εἶναι καὶ ἡ οὐσιαστικωτέρα, διότι ἐκ τοῦ τρόπου τοῦ ἁρμονίζειν ἢ σώζεται ἢ παραλλάσσει ἢ ἐκλείπει ὁλοσχερῶς ἡ φυσιογνωμία ἢ ριζικὴ μιᾶς μελῳδίας, ἑνὸς τραγουδιοῦ, μιᾶς ὁλοκλήρου παραδόσεως τέλος.

Εἰς παρατήρησίν μου ἂν ἠννόει ἐφαρμογὴν τῆς θεωρίας αὐτῆς τόσον εἰς τὴν λαϊκήν, ὅσον καὶ εἰς τὴν θρησκευτικὴν μουσικήν, ἐθέσατε, μοῦ εἶπε, καλῶς τὸ ἐρώτημα. Ἂς λάβωμεν λοιπὸν τὴν θρησκευτικήν μας μουσικὴν τοῦ Χαβιαρᾶ, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ μᾶλλον αὐτοτελὲς ἔργον καὶ εἶναι ἡ μόνη, ἥτις ἐχρησιμοποιήθη εἰς τὰς ἐν Εὐρώπῃ καὶ Αἰγύπτῳ Ἑλληνικὰς Κοινότητας καὶ τὴν ἐξαρμογισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ μουσικοῦ Ρὰδ Χάντιγγερ.

—Μουσικὴ λίαν γνωστὴ ἐν Ρωσσίᾳ; Λοιπόν;

—Ἡ ὑποβολὴ λοιπὸν τοῦ Χαβιαρᾶ ὡς Ἑπτανησίου καὶ ἐπομένως [illegible] ἀπεῖχε τῆς Ἑλληνικῆς παραδόσεως καὶ ὅπου ἀκόμη ἐπλησίασεν ὁ Χαβιαρᾶς, ὁ Ρὰδ Χάρτιγγερ ἁρμονικῶν ἀναγκῶν ἕνεκα, διεπλάτυνε τὰ μελῳδικὰ «διαστήματα οὕτως ὥστε τὸ «Ἅγιος ὁ Θεὸς» νὰ μὴ εἶναι πλέον ἐκεῖνο, ποῦ ἐκαρποφόρησαν οἱ αἰῶνες καὶ «ἡ Παρθένος σήμερον» νὰ μὴ εἶναι πλέον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐξύμνησαν ὅλαι αἱ ἐποχαὶ τοῦ Χριστιανικοῦ θρησκευτικοῦ μας βίου.

—Δηλαδή;

Δηλαδή, ὅταν ἁρμονίζῃς εἰς α' ἦχον πρέπει ἡ ἁρμονικὴ συνήχησις καὶ ὑπόκρουσις νὰ μὴ παραλλάσσῃ τὰ μελῳδικὰ διαστήματα καὶ τὴν κλίμακα τοῦ πρώτου ἤχου, ἀλλὰ νὰ εἶναι ἁρμονία πρὸς α' ἦχον. Εἰς τοῦτο δὲ ἔγκειται καὶ ἡ μεγάλη δυσκολία.

—Ὥστε, ὅ,τι ἔγεινε μέχρι τοῦδε ἀπὸ Θρησκευτικῆς ἀπόψεως τί παρουσιάζει;

—Παρουσιάζει ἁπλῶς τοὺς ἤχους μας ἁρμονισθέντας μὲ τοὺς κανόνας τοὺς ἁρμονικούς, οἱ ὁποῖοι ἐθεσπίσθησαν ἐπὶ τοῦ μείζονος καὶ ἐλάσσονος γένους δηλαδὴ MAJORE ἢ MINORE τῆς Εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς.

—Ἀλλὰ ἄλλαι λειτουργίαι δὲν ὑπάρχουν; Ποία εἶναι ἡ γνώμη σας ἐπὶ τῆς λειτουργίας τοῦ μακαρίτου Κατακουζηνοῦ;

(Συνέχεια εἰς τὴν 7ην σελίδα).

Ο κ. ΚΩΣΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ «CARMEN»

ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΑΙ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά: αἱ κυρίαι Λίττλετον Φὸξ, Φίνλεϋ Πῆτερ Δὸνν καὶ Μπάρρον Κολιέ, αἱ ὁποῖαι μὲ ἄλλας ἀριστοκράτιδας τῆς Ν. Ὑόρκης ἀσκοῦνται εἰς τὸ Λούνα Πὰρκ πῶς νὰ περιποιοῦνται τὰ ζῶα, προετοιμαζόμεναι διὰ μίαν φιλανθρωπικὴν ἑορτὴν τὴν ὁποίαν πρόκειται νὰ δώσουν καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ γίνουν καὶ παιγνίδια ζώων.

Ἡ κ. Ἀμπγκαίηλ Μπίσοπ, ἡ ὁποία διεζεύχθη τὸν ἑκατομμυριοῦχον σύζυγόν της, διότι ἦτο ἄπιστος, καὶ ζητεῖ τώρα 30,000 δολλάρια, δι' ἔξοδα διατροφῆς.

Ὁ Χάρρυ Τομαρώφ, χοροδιδάσκαλος, ἤγειρεν ἀγωγὴν ἐναντίον τῆς περιφήμου χορευτρίας BESSIE MC COY DAVIS δι' 75 χιλ. δολλάρια, διότι ἀπὸ 100 τὰ ὁποῖα εἶχε συμφωνήσει νὰ πληρώσῃ διὰ μίαν χορευτικὴν σύνθεσιν, τοῦ ἔδωκε μόνον 25.

(Ἄνω Εἰκών).—Ὁ Ἔδμονδ Πίτλοκ μετὰ τῆς συζύγου του, ὁ ὁποῖος κρατεῖται ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας τῆς Βοστώνης ὡς ἐνεχόμενος εἰς τὸν φόνον τοῦ Γουΐλλιαμ Χάμπαρτ, τοῦ ὁποίου ἡ χήρα ὁμολογεῖ ὅτι τὸν ἐφόνευσε παρουσίᾳ τοῦ Πίτλοκ. Ἡ σύζυγος τοῦ Πίτλοκ τὸν ἐγκατέλειψε κατόπιν τῆς κατηγορίας αὐτῆς.

(Κάτω Εἰκών).—Χιλιάδες κόσμου, ὅλων τῶν τάξεων συνηθροίσθησαν πέριξ τῆς Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Λέτινγκτον, κατὰ τὴν κηδείαν τοῦ Χένρυ Π. Ντέβισον, οἰκονομολόγου καὶ συνεταίρου τοῦ Μόργκαν.

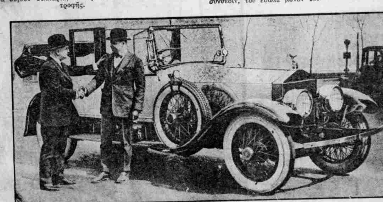

(Ἄνω Εἰκών).—Ὁ Ἄρθουρ Κρώφορδ (ἀριστερᾷ) συγχαίρων τὸν Σίδνεϋ Σμίθ, τὸν γνωστὸν γελοιογράφον, διὰ τὴν ἀγορὰν ἑνὸς νέου αὐτοκινήτου Καμπιολέ, ἀξίας 15,000 δολλαρίων. Ὁ Σμὶθ ὑπέγραψε πρὸ ὀλίγου νέον δεκαετὲς συμβόλαιον καὶ θὰ λάβῃ ἰάνω τοῦ 1,000,000 ἰδολλαρίων.
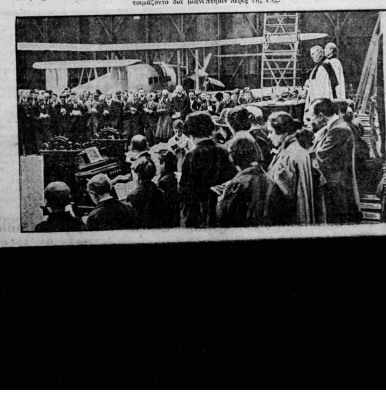
(Κάτω Εἰκών).—Μνημόσυνον πρὸς τιμὴν τῶν Αὐστραλῶν ἀεροπόρων, Σὲρ Ρὸς Σμὶθ καὶ ὑπολοχαγοῦ Μπένετт, εἰς τὸ ἐν Ἀγγλίᾳ ἐργαστήριον, ὅπου κατεσκευάσθη τὸ ἀεροπλάνον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφονεύθησαν, ἐνῷ ἡτοιμάζοντο διὰ μίαν πτῆσιν πέριξ τῆς Γῆς.